

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobkyně: **O. O.**,
státní příslušnice U.,
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 6. 2019, č. j. CPR-5890-5/ČJ-2019-930310-V244, o správním vyhoštění,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou Krajskému soudu v Praze dne 8. 7. 2019, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“),

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

ze dne 13. 12. 2018, č. j. KRPS-285588-28/ČJ-2018-010025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném od 15. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku (12 měsíců) od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, přičemž doba k vycestování byla určena v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná po rekapitulaci dosavadního průběhu správního řízení a odvolacích námitek uvedla, že správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť se v řízení dostatečným způsobem prokázalo, že žalobkyně v České republice vykonávala práci, ačkoli nedisponovala žádným povolením k zaměstnání na území České republiky, spisový materiál obsahoval dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí a žalobkyni byla v řízení poskytnuta veškerá potřebná součinnost k uplatnění jejích práv. Doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v zákonném rozmezí a v adekvátní výši jako v obdobných případech. Doba k vycestování byla stanovena přiměřeně, neboť v řízení nevyšly najevo ani žalobkyně netvrdila žádné konkrétní překážky s vycestováním spojené.
3. Žalobkyně v podané žalobě namítá, že správní orgány nezjistily bez důvodných pochybností skutečný stav věci, zjišťovaly pouze skutečnosti svědčící v její neprospěch, a přijaté řešení proto neodpovídá okolnostem případu a nebyly šetřeny její oprávněné zájmy. Žalovaná nesprávně vypořádala odvolací námítka, čímž přenesla nezákonnost prvostupňového rozhodnutí do napadeného rozhodnutí. Jak samotné správní vyhoštění, tak jeho délka, jakož i lhůta 30 dnů pro opuštění území České republiky, jsou neadekvátní a nepřiměřené, byly i jiné možnosti řešení. Žalobkyně se nemohla náležitě vyjádřit k rozhodným skutečnostem týkajícím se zejména přiměřenosti rozhodnutí. Žalobkyně dále namítá, že správní orgány nesprávně a nepřezkoumatelně posoudily otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života (odůvodnění nemůže stát pouze na argumentu, že žalobkyně má v původní vlasti zázemí a má se kam vrátit). Ztráta možnosti pobývat na území P., kde má žalobkyně povolen pobyť, je nepochybně zásahem do soukromého života. Nadto rozhodnutí o správním vyhoštění není účelné (je nadbytečné), neboť cíle tohoto opatření již bylo dosaženo (žalobkyně se po celou dobu řízení zdržuje mimo území České republiky). V rámci odvolacího řízení bylo namísto zohlednit délku vedeného řízení.
4. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí, jakož i na spisový materiál, neboť je přesvědčena, že se k věci již podrobně vyjádřila a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo shledáno protiprávní jednání žalobkyně. Navrhuje proto zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů,

jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O žalobě rozhodl soud postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 20. 9. 2018 byla žalobkyně vykonávající ruční práci baličky autodílů zajištěna při policejní kontrole v areálu obchodní společnosti A. (A. P. P. s.r.o.) v N., neboť se sice prokázala platným cestovním pasem a polským povolením k pobytu (dlouhodobým vízem typu D) s platností od 11. 4. 2018 do 31. 12. 2018, avšak neměla žádné platné pracovní povolení ani povolení k zaměstnání na území České republiky. S žalobkyní bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a byla vyslechnuta. Žalobkyně při výslechu uvedla, že na území České republiky přicestovala dne 25. 8. 2019 za účelem práce. Opatřila si na Ukrajině polské pracovní vízum, a měla za to, že na tomto základě může pracovat v České republice. Práci si domluvila již na Ukrajině přes prostředníka, v areálu A. pracovala tři týdny.
7. Součástí spisu jsou dále zejména fotografie žalobkyně přítomné na pracovišti, výpis z docházky za měsíc září 2018, rámcová smlouva o dočasném přidělení zaměstnanců ze dne 23. 4. 2018 uzavřená mezi V. W. s.r.o. jako agenturou a A. P. P. s.r.o., sdělení Úřadu práce České republiky ze dne 16. 10. 2018 a závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobkyně na Ukrajinu ze dne 22. 10. 2018. Správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni k seznámení s podklady a poučil ji o možnosti vyjádřit se k nim, žalobkyně však svého práva nevyužila. Následně tak správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 odůvodnění tohoto rozsudku. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Žalovaná v odvolacím řízení doplnila správní spis o závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 26. 3. 2019 včetně podkladů pro jeho vydání. Žalovaná v té návaznosti poučila žalobkyni o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k nim, avšak žalobkyně těchto svých práv nevyužila. Žalovaná tak vydala napadené rozhodnutí, jehož obsah soud krátce shrnul v bodě 2 odůvodnění tohoto rozsudku.

Posouzení žaloby soudem

8. Na úvod je třeba poznamenat, že Krajský soud v Praze se problematikou správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců za obdobných skutkových okolností již několikrát podrobně zabýval, přičemž v řadě věcí byli účastníci řízení zastoupeni tímž zástupcem jako v této věci (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 42 A 1/2019-18, ze dne 28. 6. 2019, č. j. 42 A 6/2019-18, ze dne 6. 8. 2019, č. j. 42 A 8/2019-21, ze dne 12. 3. 2019, č. j. 44 A 3/2019-16, ze dne 30. 7. 2019, č. j. 44 A 38/2019-26, ze dne 26. 8. 2019, č. j. 44 A 45/2019-20, ze dne 28. 2. 2019, č. j. 45 A 1/2019-16, ze dne 31. 7. 2019, č. j. 45 A 7/2019-24, ze dne 31. 7. 2019, č. j. 45 A 8/2019-24, ze dne 20. 2. 2019, č. j. 49 A 1/2019-16, ze dne 6. 8. 2019, č. j. 49 A 7/2019-19, ze dne 13. 3. 2019, č. j. 52 A 1/2019-20, ze dne 14. 6. 2019, č. j. 52 A 5/2019-19, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 53 A 1/2019-18, ze dne 18. 7. 2019, č. j. 53 A 7/2019-26, a ze dne 19. 7. 2019, č. j. 53 A 8/2019-24).
9. Všechny tyto shora uvedené věci se týkaly cizinců (pocházejících z Ukrajiny), kteří se sice prokázali platným cestovním pasem a platným polským dlouhodobým vízem typu D,

neměli však žádné platné pracovní povolení ani povolení k zaměstnání na území České republiky, ačkoli toto povolení bylo podmínkou výkonu zaměstnání (v některých případech se nadto jednalo o cizince bez oprávnění k pobytu). Ve všech uvedených věcech byli cizinci během výkonu práce na území České republiky při policejní kontrole zajištěni, bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění, které jim bylo posléze pravomocně uloženo, a to se stanovením doby, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Ve všech uvedených věcech žalovaná zamítla odvolání cizinců a potvrdila rozhodnutí o uložení správního vyhoštění. Za situace, kdy je skutkový i právní stav věci shodný a žalobní námitky žalobkyně obdobné anebo zcela totožné, Krajský soud v Praze soud nemá důvod revidovat svůj právní názor vyjádřený v citovaných rozsudcích a vzhledem k vyčerpávajícím odůvodnění těchto rozsudků na ně plně odkazuje. V tomto rozsudku proto soud na žalobní body reaguje jen stručně.

10. K první námitce žalobkyně, že správní orgány nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, soud uvádí, že žalovaná při svém rozhodování vycházela z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu (viz jejich výčet v bodě 7 tohoto odůvodnění). Ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady (bylo provedeno dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění, jakož i ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobkyně), v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu (byl zjištěn dostatečně), přičemž správní orgán I. stupně i žalovaná přihlédly ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo (z obsahu spisu nevyplynula žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobkyně, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit).
11. Vzhledem k tomu, že žalobkyně tvrzení o nesprávném vypořádání odvolacích námitek nijak nerozvedla, soud nemá, co by k závěrům žalované dodal, neboť nemůže nahrazovat procesní aktivitu žalobkyně a za žalobkyni konkrétní případná pochybení žalovaného vyhledávat (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
12. Žalobkyně dále namítla, že jí správní orgán neměl uložit správní vyhoštění, nýbrž měl postupovat smírným řešením a umožnit jí vycestovat z území České republiky. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, či nikoliv.
13. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením žalobkyně, že prakticky neměla možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, neboť žalobkyně se mohla vyjádřit v rámci své výpovědi (což učinila) a dále kdykoliv poté (správní orgány obou stupňů umožnily žalobkyni vždy před vydáním rozhodnutí vyjádřit se ke shromážděným podkladům). Žalobkyně byla nadto již od řízení před správním orgánem I. stupně zastoupena advokátem.
14. Rovněž námitka, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně, je nedůvodná. Správní orgány zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány zcela správně vzaly do úvahy, že žalobkyně nemá na území České republiky žádné vazby, a že se naopak její rodinné vazby váží k Ukrajině. Pokud jde o argument žalobkyně, že správní orgán nebral v potaz udělené vízum na území Polské republiky, soud uvádí, že uložení správního vyhoštění správním orgánem České republiky nevede bez dalšího k tomu, že by žalobkyně nebyla oprávněna nadále pobývat na základě platného

dlouhodobého víza na území Polské republiky, a dále k tomu odkazuje na rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31.

15. Nelze přisvědčit ani názoru žalobkyně, že uložené správní vyhoštění bylo neúčelné, jelikož správní vyhoštění postihuje protiprávní jednání a je nástrojem pro ukončení pobytu (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011-80). Z okolností případu je zřejmé, že žalobkyně porušila zákonné podmínky pro pobyt na území České republiky, proto bylo na místě uložit správní vyhoštění. Skutečnost, že území České republiky žalobkyně opustila dobrovolně, nemůže mít na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv. Ani ze skutečnosti, že řízení trvalo delší dobu, nelze dovozovat, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo nadbytečné či nepřiměřené situaci, nebo že by se tato skutečnost měla projevit v délce zákazu vstupu na území. K ochraně proti nečinnosti správního orgánu slouží nástroje upravené v § 80 správního řádu, které žalobkyně nevyužila.
16. Ve vztahu k žalobnímu bodu žalobkyně napadající stanovenou dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území Evropské unie, soud zdůrazňuje, že tato je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud má nicméně za to, že správní orgány vzaly do úvahy dostatek okolností podstatných pro stanovení konkrétní doby správního vyhoštění a její trvání řádně odůvodnily.
17. Konečně soud nepřisvědčil ani námitce, že doba stanovená k vycestování byla příliš krátká (nedostačující) a nebyla odůvodněna. Rovněž určení doby k vycestování (k jejímu smyslu srov. rozsudek NSS ze dne 10. 4. 2013, č. j. 1 As 7/2013-32) je výsledkem správního uvážení, přičemž soud se ztotožňuje se závěry žalované, že stanovená doba byla dostatečná i odůvodněná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

18. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. srpna 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně